

Dag, da man skulde til at udmaale Kraften i Kilowatttimer, vise sig at være et alt for kostbart Foretagende. Jeg var i alt Fald ikke blind for, at dette vilde vise sig at være Tilfældet, og jeg tænker mig, at den daværende Landbrugsminister heller ikke var blind derfor. Jeg vil nærmest antage, at det var en Honnør overfor Medlemmerne af Kommissionen, naar han motiverede Udsættelsen paa denne Maade. Det skete, for at Kommissionens Medlemmer dog skulde have et Indtryk af, at der endnu var en Slags Mulighed for, at Ministeriet kunde tiltræde Kommissionens Forslag. Som sagt, jeg var klar over, at det Guld, der kunde udvindes ad den Vej, vilde blive for dyrt vundet. Det lød ganske vist saa kønt i 1912, at Ministeriet ikke havde taget Stilling til Spørgsmaalet, og man maatte have været noget haardhjertet, om man ikke af disse kønne Ord var blevet bevæget til at følge Ministeriet. Jeg gjorde det, men fik mange Bebrejdelser derfor, og dem vil jeg ikke udsætte mig for anden Gang. Baade Fiskerne og Lodsejerne paa Stedet føler sig stærkt interesserede i at faa en Revision saa snart som muligt. I Fjor kom der saa til Overvejelse et nyt Moment, som jeg ogsaa tillagde nogen Betydning, nemlig Spørgsmaalet om Fiskegaardens Nedlæggelse. Det Spørgsmaal var vel værd at overveje. Det kunde ogsaa benyttes som en Slags formildende Omstændighed overfor de Folk, der utaalmodigt ventede paa Revisionen, det kunde gydes som Olive paa de oprørte Bølger. Det gjorde jeg ogsaa, og det lykkedes at bringe dem til Ro, men det lader sig ikke gøre en Gang til. Fiskerne føler sig skuffede og ærgerlige og det i højere Grad, jo længere man er kommet ud over 1910, da en Revision var lovet. Jeg kan godt sige, at det ikke lader sig gøre at bekæmpe denne Uvillie længere.

Det er naturligt, at man er kommet ind paa at lovgive særskilt om vort længste Vandløb, Gudena, thi der er der en Mængde særlige Forhold til Stede. Og det er ogsaa naturligt, at der ikke behøver at gaa ret lang Tid, ikke blot efter den første Lov, men ogsaa efter dennes Revision, før Praksis viser, at der er Trang til Ændringer. Det var ogsaa under Hensyn hertil, at man i 1906 satte Tiden til næste Revision til kun 5 Aar. Og i 1910 var der ogsaa nogenlunde Enighed mellem Fiskerne og Lodsejerne om at faa Ændringer i Loven, endda af ret væsentlig Art. Det var derfor beklageligt, at man

den Gang maatte udsætte Revisionen, og endnu mere beklageligt var det, da man anden Gang maatte udsætte den. Ønskerne fra Befolkningens Side er i Tidens Løb blevet betydeligt afklarede, og jeg er sikker paa, at man nu kan sige, at Loven i Fjor var fuldstændig moden til en Revision. Jeg ved heller ikke, at der siden da er fremkommet noget nyt, som der kunde være Anledning til at tage i Betragtning. Jeg skønner derfor ikke rettere, end at den eneste gyldige Grund til Revisionens Udsættelse i Fjor var Spørgsmaalet om Laksegaardens Nedlæggelse.

Jeg skal ikke her dvæle ved de Ønsker, som Fiskerne og Lodsejerne nærer med Hensyn til Revisionen. Thi her er der jo kun Spørgsmaal om Udsættelse af Revisionen. Jeg skal derfor kun udtale mig om de Motiver, som Ministeren har fremsat for at udsætte Revisionen, og de Grunde, der taler mod denne. Lad mig begynde med at sige, at det er med Tilfredshed, at jeg har set Ministeren se bort fra det dødfødte Kommissionsforslag, kan jeg godt sige. Det er ikke det, der i Aar er Grunden til Udsættelsen. Jeg er glad ved at kunne begynde med at sige Ministeren en Behagelighed, og det skulde glæde mig, om jeg kunde fortsætte i samme Tonart, men man siger jo, at Appetitten skærpes, naar man blander lidt surt i det søde, og det ser jeg mig ogsaa nødt til at gøre her. Ministeren ønsker Revisionen foretaget sammen med Behandlingen af de to almindelige Fiskerilove. Men de er jo saa forskellige fra Loven om Gudena, at der ikke er nogen Grund til at behandle dem sammen. Det er kun i meget ringe Grad, at de har noget til fælles. Man har da ogsaa tidligere behandlet dem hver for sig, selv om de har været behandlet paa samme Tid. I 1905—06 blev Fiskeriloven for Randers Fjord og Gudena behandlet i Landstinget, og i samme Samling var Saltvandsfiskeriloven for der. Men de to Lovforslag blev henvist til to forskellige Udvalg, der kun havde to Medlemmer fælles og det endda kun rent tilfældigt. Det viser, at man var fuldkommen klar over, at disse Love havde meget lidt med hinanden at gøre. I det paafølgende Aar var begge Fiskerilovene, baade den om Saltvandsfiskeriet og den om Ferskvandsfiskeriet, til Behandling i dette Ting og blev henvist til to forskellige Udvalg, der hvert havde et Medlem til fælles med det Udvalg, der Aaret forud var nedsat til Behandling af Loven om Fiskeriet i Randers Fjord